

[Niels Helveg Petersen.]

Jeg forstod, at statsministeren ville sige, at man havde været i overensstemmelse med praksis — „ikke havde afvejet fra praksis“ var et udtryk, jeg opfattede — i forhandlingsforløbet. Det forstår jeg ikke ganske. Det er jo først fra 1. januar, vi er blevet medlem. Det er først fra 1. januar, vor tilslutning i EF's Ministerråd har haft en uigenkaldelig og bindende virkning for danske borgere. Hvor man i andre sammenhænge har orienteret markedsudvalget, har det aldrig været om punkter, hvor dette forhold gjorde sig gældende. Derfor kan jeg ikke se, at man kan påberåbe sig en praksis, som skulle være dannet fra 1. januar og til dato. En sådan praksis har ikke dannet sig, og hvis der allerede har dannet sig en praksis, således at det, der skete den 22.-23. januar skulle være i overensstemmelse med den, synes jeg nok, at praksis fortjener at komme under behandling.

Statsministeren sagde videre, at man jo ikke kunne følge regler, man ikke kendte. Det forlanger ingen. Synspunktet hos dem, der har talt imod det, der skete, er netop, at der ikke her er tale om overtrædelse af nogen ny regel

Formanden: Der må være mere ro i salen, specielt i sidekabinettet.

Niels Helveg Petersen: Der er tale om, at det hele tiden har eksisteret som en klar bestemmelse, en klar forudsætning for folkeafstemningen, at regeringen skulle sikre sig rygdækning forud for større beslutninger. Det er ingen ny regel, det er en forudsætning for mig personlig, for mit parti og, ved jeg, for andre partier også.

Jeg skal slutte med at sige, at statsministerens udtalelser i dag, så vidt jeg kan se, skærper behovet for en præcisering af de regler, som eksisterer, men jeg vil gerne understrege, at dette ikke kan gøres færdigt på et par møder. Det kræver selvsagt, at man dykker meget dybt ned i stoffet, og jeg kan derfor ikke deltage i nogen beklagelse af, at udvalget ikke har kunnet gøre sig færdig på de par mødet, det har haft til rådighed.

Maigaard: Jeg har med megen interesse lyttet til hr. Anders Andersen udredninger

her fra talerstolen. Jeg havde før den 2. oktober den glæde, vil jeg godt sige — for det var en glæde — at deltage i ikke så held få møder med hr. Anders Andersen. Der hørte jeg hr. Anders Andersen som så mange andre markedstilhængere forklare, hvilke ulykker der ville falde ned over vort gamle fædreland, hvis vi ikke kom i fællesmarkedet. Til gengæld fik vi at vide, at kom vi ind, lå guldet os for vor fod, vi skulle kun bukke os for at nå det. I arbejderforsamlinger havde hr. Anders Andersen en ganske særlig måde at beskrive situationen på, hvis vi ikke kom i fællesmarkedet. Hr. Anders Andersen sagde sådan noget lignende til arbejderne: I skal ikke sige ja for landbrugets skyld; men I skal vide, at hver gang der går én fra landbruget, går der to fra byerhvervene. Og så havde hr. Anders Andersen et ganske særligt klip med brillen, inden den blev sat på plads.

Nu er vi kommet i fællesmarkedet, nu er vi i slaraffenland, men alligevel må vi stadig høre hr. Anders Andersen fortælle, at arbejdsløsheden truer som en følge af de forhandlinger, der her er ført. Det er fuldstændig den gamle grammofonplade, vi hørte før den 2. oktober. Den hører vi nu igen: på grund af regeringens forhandlingsresultat må vi se beskæftigelsesvanskeligheder i øjnene for slagteri, konserver og den slags. Må vi ikke snart være her, hr. Anders Andersen?

Om disse beregninger, vil jeg sige, at man kan regne på den ene og den anden måde, og jeg skal ikke blande mig i denne form for højere reguladetri. Men jeg vil dog sige, at efter mit bedste skøn er det sådan, at gevinsterne for landbruget i alt fald overstiger de kompensationer, landbruget hidtil har fået, hvorfor jeg finder det rimeligt og rigtigt, at kompensationer på 1,2 milliard kr. nu inddrages i sparebestræbelserne. Ringere er det ikke.

Et par ord til hr. Poul Schlüter, som havde svært ved at kende mig, kunne jeg forstå. Jeg skal prøve at forklare det, der for mig er det bærende i denne sag. Det er nok ikke bare landbrugsministerens pædagogiske evner, man drøfter; det må også være mine, når jeg skal forklare det en gang til. Det, der for os er afgørende, er, at vi nu finder en ordening, som regulerer forholdet mellem lovgivende og udøvende magt i EF-sager. Det er det, der er vort væsentligste ærinde i